

Oponent .....Doc. ThDr. Václav Ventura, ThD.

Posudek oponenta:

Diplomová práce: *Analýza christologie a soteriologie J. Pospíšila*

Vedoucí práce: Prof. Ctirad Václav Pospíšil, Ph.D.

Autor práce: Bc. Olga Charvátová

Studijní obor: Dogmatická teologie

Akademický rok 2005/2006

Posluchačka bc. Olga Charvátová podala na Katedře systematické teologie KTF UK diplomovou práci *Analýza christologie a soteriologie J. Pospíšila*. V pěti kapitolách včetně úvodu a závěru předkládá *Život a dílo Josefa Pospíšila* včetně dobového kontextu (kapitola druhá), *Strukturu christologie a její terminologii* se zajímavým exkurzem o české teologické terminologii (kapitola třetí) a konečně v centrální čtvrté kapitole *Analýzu christologie a soteriologie* Pospíšilovy.

Téma diplomové práce je zvoleno velmi vhodně. Zapadá do započatého procesu mapování české teologie a jejího významu v širším kontextu.

Bc. Charvátová se pokusila zhostit se tohoto nelehkého úkolu. Popsat slušným způsobem dobový kontext, oblast politicko-hospodářskou i náboženskou, dobu tak bohatou a komplikovanou zvládla na úrovni středoškolské. Nešťastně se opřela o spíše popularizační zdroje a krom toho nadělala opět nešťastné stylistické a doufejme, že překleповé chyby: např. v 19. století píše o vzniku „odbojového hnutí“ (s. 11), monografii si plete s biografií (s. 8), Československý stát vznikl... namísto rozpadlého Rakousko-Uherska“ (s. 11), 1. vatikánský kocil se konal „v letech 1859 – 1870“ (s. 13), encyklika „Divinum illud munus z roku 1998“ (tamtéž), podobně „Aeterni Patris z roku 1979“ (tamtéž), kardinál Lev je „Shrbenský“ (s. 14), v Budějovicích je biskup „Jilzík“ (tamtéž), co je na téže straně řečeno o Masarykovi je podivné, na s. 15 je nesrozumitelná vazba „roku 1886 byl zvolen biskupem Dr. Františka S. Bauera za ředitele...“, vyšinutí z vazeb je vícekrát, psaní velkých a malých písmen nemá logiku. Chápu, že je to zřejmě signál spěchu a taky trochu lajdáctví, lze to částečně omluvit. Co mě však vadí více je nedotažení bibliografie. Bylo přeci v moci posluchačky Charvátové sepsat kompletní bibliografii a ne konstatovat: „Jsem si vědoma, že jsem zdaleka nevyčerpala seznam děl našeho autora“ (s. 21), škoda.

Je patrné, že se bc. Charvátová spíše shlíží ve filosofii Pospíšilově.

V centrální kapitole *Analýza christologie a soteriologie* rozebírá christologické tituly, které Pospíšil užívá, neškodilo by více odkazů k samotnému textu Pospíšilovu. Nečekaná je statistika a z ní vyplývající závěry, zajímavé jsou i pokusy nahlédnout, jak Pospíšil pracuje s biblickými a dalšími texty. Učinila-li zajímavě výčet biblických míst, mohlo dojít i na církevní otce?!

Nechci příliš vstupovat na tenký led dogmatických formulací Charvátové, ale její tvrzení, že „hypostatická unie je spojení, kterým se stýkají a slučují v Božské osobě Krista jeho přirozenosti...“ (s. 70) by jistě v době minulé zajímalo inkvizici. Také si nejsem jist, že to, co autorka píše o christologii Logos-sarx, k níž „tíhne náš autor“ (s. 67) je opravdu tak.

Osobně mě zaujaly závěry v soteriologii, totiž malý akcent Pospíšilův na vzkříšení a naopak velký na satisfakční moment.

Přebytečná captatio benevolentiae na s. 57.

Závěr: Práce je výběrem tématu zajímavá.

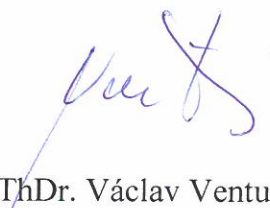
Zpracováním poněkud středoškolská a občas ledabylá.

Přesto přínosná pro některé závěry a pro mapování české teologie.

Může se stát můstkem pro další bádání.

Práci s trochu smutným pocitem doporučuji k obhajobě, klasifikaci si neodvážuji bez osobní znalosti posluchačky vyslovit. Hodně bude záležet na obhajobě samotné.

V Praze 8. 5. 2006

doc. ThDr. Václav Ventura, ThD.